

[Hilmar Baunsgaard.]

til hr. Niels Westerby ikke stå op og docere, at man skal gøre noget, når man har gjort det. Det, jeg sagde, var, at statsministeren også burde have fortalt, hvad han ville foreslå taget i anvendelse, hvis resultatet blev, at den samfundsøkonomiske balance blev slået i stykker, og det har statsministeren intet fortalt om. Jeg har forstået, at det er denne mangel på initiativ fra statsministerens side, der har foranlediget hele hr. Niels Westerbys dagsordensaktion, så der er altså også en vis mangel på konsekvens.

Det ærede medlem hr. Niels Westerby siger til mig, at når jeg står op og siger, at det, statsministeren mangler at gøre, er at fortælle, hvad man vil, så er jeg med til at forkludre, hvad det drejer sig om. Når man så selv et øjeblik efter står op og gentager næsten ordret, hvad jeg har sagt; så forstår jeg, det er både meget viist og meget klogt, hvilket i og for sig kun kan belære os andre om, at selvglæden nu og da kan tage overhånd.

(Kort bemærkning).

Niels Westerby: Jeg synes, man kunne spore på det ærede medlem hr. Hilmar Baunsgaards ansigt, at han var temmelig stemningsbetonet i sine sidste bemærkninger, og at det sikkert ikke havde været fuldt ud saglige overvejelser, som han har gjort gældende. Jeg kan virkelig ikke gøre for, at hr. Hilmar Baunsgaard ikke kan forstå, hvad jeg siger. Det afgørende for mig er, at bl. a. hr. Hilmar Baunsgaard og det radikale venstre også siger klar besked — en klar besked om, hvad de vil gøre, hvis det går galt — på forhånd. Det er det, jeg gerne vil have dem til, ligesom jeg gerne vil have alle andre partier til det; det er det, sagen drejer sig om, og ikke bare det, som hr. Hilmar Baunsgaard plejer at gøre, at bede statsministeren om at gøre noget og selv krybe i skjul og ikke komme frem i lyset med, hvad han vil gøre.

(Kort bemærkning).

Hilmar Baunsgaard: Må jeg sige til det ærede medlem, at jeg tror faktisk, det er gået op for befolkningen, hvad både det

ærede medlem og jeg mener om den økonomiske situation; ingen af os er jo krøbet i skjul for det.

Når det ærede medlem siger, at det ikke er hans skyld, at jeg ikke kan forstå, hvad han siger, eller hvad han mener, må jeg svare: jo, det er det faktisk. Det ærede medlem begrundede sit dagsordensforslag på den måde, at han sagde: selvfølgelig er det med denne dagsorden ikke meningen, at f. eks. de lavtlønnede ikke må få mere, og derefter sagde det ærede medlem; at man ikke må gå ud over, hvad økonomien totalt kan bære, hvorefter han i sin dagsorden slår fast, at alle befolkningsgrupper skal holde trit med produktionsudviklingen. Det ærede medlem synes ikke at vide, at på dansk betyder at holde trit normalt oversat, at man skal have så meget, som produktionsudviklingen giver, og når alle skal have det, så er der ingen, der kan få mere. Det ærede medlem synes ikke at vide, at hvis nogen får mere, skal andre have mindre, hvis resultatet skal blive, at vi tilsammen skal holde os inden for grænsen.

(Kort bemærkning).

Niels Westerby: Jeg har netop sagt til hr. Hilmar Baunsgaard, at hvis det er det første „at“ — den første sætning i vort dagsordensforslag — det strander på, så har jeg ikke noget imod at ændre et par ord heri. Hvis det er det, hr. Hilmar Baunsgaard ønsker, så vil det omgående ske. Jeg har også sagt til hr. Hilmar Baunsgaard, at det afgørende afsnit i det dagsordensforslag er det tredje „at“, nemlig hvad der skal ske, hvis det går galt, og at man skal sige det på forhånd. Og dér er kun sagt, at man inddrager den samlede del af indkomststigningen, som der ikke er dækning for i produktionen. Der er ikke sagt spor andet, og det tillader en forskydning imellem de forskellige befolkningsgrupper. Det burde hr. Hilmar Baunsgaard med det principielle udgangspunkt, hans parti har, også kunne tilslutte sig. Jeg kan ikke begribe, at han ikke gør det.

Knud Hertling: Finansministerens svar til mig i forbindelse med mit første indlæg